

Carmen Mola

Bestia

Traducere din limba spaniolă și note de
Ana-Maria Tamaș

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamaș

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Dana Anghelescu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOLA, CARMEN

Bestia / Carmen Mola ; trad. din lb. spaniolă și note de Ana-Maria
Tamaș. - București : Editura Trei, 2022
ISBN: 978-606-40-1574-7

I. Tamaș, Ana-Maria (trad.)

821.134.2

Titlul original: La Bestia
Autor: Carmen Mola

La Bestia © 2021, Carmen Mola
Translated from the original edition of Editorial Planeta S.A., Barcelona, 2021
This edition has been published through the agreement with Hanska Literary&Film
Agency, Barcelona, Spain.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1574-7

PRIMA PARTE

Madrid, 23 iunie 1834

Sub perdeaua de apă ce a prefăcut pământul argilos într-o mocirlă, un câine famelic se joacă cu scăfârlia unei fetițe. Ploaia cade necruțătoare peste cocioabe, barăci și acoperișuri mizerabile din țiglă care par a fi pe punctul de a se prăbuși la fiecare rafală de vânt. Piața Cerrillo del Rastro, nu departe de Abatorul Madridului, se inundă de fiecare dată când plouă.

Ca să ajungi în mahalaua asta prăpădită și uitată de lume, trebuie să cobori o pantă abruptă și să treci peste șanțuri neconținute ce formează ici și colo câte o râpă. Apa lovește cu putere în acoperișurile din tablă, din paie, din crengi, pătrunde în locuințe, naște bălți în nisip și cascade pe povârnișuri. Nu e deloc straniu că nimeni nu e atent la câine, la mârâitul jucăuș pe care-l scoate în timp ce smotocește capul, ținându-l strâns cu colții înfipti în obraz.

În vuietul ploii, uguitul isteric al unei bătrâne îngenuncheate pe fundul unei văgăuni, lângă un cadavru acoperit de noroi.

— Bestia... o să vină să ne ia pe toți. Bestia o să ne omoare...

Donoso nu reușește să o facă să tacă: „Bestia e aici“, mormăie neîncetat bătrâna. El a coborât încetișor terenul accidentat, iar la picioarele sale se găsesc acum rămășițele unui corp ce duc cu gândul la măruntaiele cășăpite de măcelar: un tors cu un braț dislocat, dar încă unit de trup printr-un fir de mușchi și carne sfâșiată. Piciorul drept nu pare să fi suferit vreo vătămare. În locul în care trebuia să se afle stângul a mai rămas un ciot, o gaură lasă la vedere albeața pelvisului. Părțile care lipsesc au fost smulse în mod violent, nu există nicio tăietură curată. Nici măcar la gât, unde într-un talmeș-balmeș de carne se ghicesc claviculele zdrobite. Doar sânii timpurii arată că e vorba de o fetiță de nu mai mult de 13 ani. Ploaia a spălat rămășițele trupești și abia dacă a mai rămas vreo urmă de sânge; s-ar putea crede că e vreo păpușă stricată, părăsită, mozolită de noroi.

— Bestia e aici.

Bătrâna repetă ca o moară stricată, în timp ce Donoso o îndepărtează de cadavru cu un brânci.

— De ce nu te întorci la dumneata-n bojdeucă ca să nu mai agiți spiritele?

Îl doare capul; furtuna continuă să bubuie pe tabla acoperișurilor și simte că umezeala i s-a strecurat până în creier. I-ar plăcea să fie foarte departe de locul acela. Ni-meni nu-și dorește să se afle în Piața Cerrillo del Rastro mai mult decât e necesar, doar cei mai amărâți, zdrențăroșii, cei care nu au niciun alt loc pe lume. Cei care au ridicat bordeiele din cătunul ăsta cu propriile mâini, cu orgoliul și disperarea celui care nu are un acoperiș deasupra capului.

E noaptea de Sfântul Ioan. În alți ani, oameni veniți de prin toate regiunile Spaniei, respectând tradiția locurilor de baștină, ar fi aprins focuri de tabără, ar fi sărit peste vâlvății și ar fi dansat în jurul flăcărilor. Nu e o sărbătoare a Madridului; aici, cu câteva zile mai devreme se cinstește Sfântul Anton de Florida, cu chermeză și împlinirea dătinii croitoreșelor ucenice, obiceiul acelor cu gămălie. În schimb, azi, ploaia face imposibilă orice petrecere. Ploaia și restricțiile sanitare care interzic adunările numeroase. În anul ăsta blestemat, 1834, parcă totul e anapoda: holeră, războiul carlist, Noaptea de Sfântul Ioan și Bestia, asta mai lipsea, Bestia.

Donoso Gual a fost străjer în Garda Regală, dar când și-a pierdut ochiul într-un duel iscat din dragoste, a fost trecut în rezervă. Acum l-au recrutat în trupele de întărire din cadrul poliției pe toată durata holerei, ca să păzească porțile orașului și să ajute la ce-o fi nevoie. Îmbracă uniforma corpului de poliție: haină roșie scurtă cu guler înalt, pantaloni albaștri cu vipușcă roșie, epoleți din bumbac alb, care din pricina ploii par doi sconși uzi, și roind de apă. Ar trebui să poarte carabină, două pistoale și sabie încovoiată, dar a fost obligat să predea armele imediat ce l-au trecut în rezervă și nu i le-au înapoiat când l-au recrutat la forțele de întărire. Dacă madrilenii s-ar năpusti asupra lui, nici n-ar ști cum să se apere. Cel mai bine e să-i țină la distanță făcându-i să creadă că e mai vânjos, că are mai multă putere decât ei și ceva mandate de arestare.

— E doar o fetiță, ce faceți? Duceți-vă să prindeți Bestia. Duceți-vă s-o prindeți înainte să ne vâneze pe noi toate.

Bătrâna nu încetează să țipe sub ploaia torențială și curând și alți vecini își unesc glasurile blestemelor ei;

mozoliți de noroi și jegoși, sunt ca niște corbi isterici în după-amiaza aceasta pe care furtuna a transformat-o în noapte.

Donoso se întreabă când vor veni să ridice cadavrul. Nu prea crede că vreo căruță s-ar încumeta să pătrundă prin locurile astea pe o astfel de vreme. În schimb, cel care își face apariția e Diego Ruiz, pe el îl plătesc de la gazeta pentru știrile pe care le publică și nu poate rata una atât de suculentă. S-a urnit imediat ce a primit mesajul de la prietenul său Donoso, tovarăș de bacanale. Diego traversează mlaștina, în care se amestecă bălți cu noroi și scurgeri de ape reziduale și fecale de la câteva cocioabe apropiate. Nu e prima dată când vizitează zona: a scris un articol despre Cerrillo del Rastro acum câteva luni, prin care denunța lipsa de interes a autorităților față de cei nevoiași, una dintre puținele ocazii în care directorul ziarului i-a permis să atingă teme cu caracter social. E posibil ca mahalaua să nu mai reziste mult timp, pentru că primăria vrea să dărâme tot și să-i trimită pe mahalagii dincolo de Gardul lui Filip al IV-lea¹, zidul care împrejmuiește Madridul. Aruncă vina pe oamenii săraci pentru epidemia de holeră care a ajuns până aici după ce a prăpădit și alte regiuni ale Spaniei și Europei. Din cauza lipsei lor de igienă orașul e decimat, se comentează prin saloanele madrilenе.

---

¹ Gardul lui Filip al IV-lea sau *Real Cerca de Felipe IV* a înconjurat Madridul în 1625–1868. Regele Filip al IV-lea a ordonat construirea acestuia pentru a înlocui gardurile ridicate în epoci anterioare, la ordinul lui Filip al II-lea și Arrabal, ce fuseseră deja depășite de creșterea populației. Nu era un zid de apărare, ci, în esență, un zid fiscal și de supraveghere: pentru a controla accesul mărfurilor în oraș, a asigura colectarea impozitelor și a-i supraveghea pe cei care intrau și ieșeau din Madrid. (N.tr.)

Diego poate să-l zărească acum pe Donoso la doar câteva zeci de metri, în spatele perdelei de apă. Încearcă să grăbească pasul, dar nu e un cartier unde poți merge grăbit: alunecă pe noroi și dă cu fundul de pământ. Doi băieței de șapte-opt ani râd, lăsându-și la vedere gurile știrbe. Foarte puțini pe acolo au toți dinții.

— De izmenit ce e, d-aia a căzut, de izmenit! Își bate joc unul dintre ei.

— Dați-vă înapoi!

Donoso îi alungă pe copii cu gesturi largi, în timp ce Diego își scutură în zadar pantalonii, haina și poalele. Petele de noroi n-o să iasă cu una cu două.

— Încă un cadavru? întrebă.

— Cu ăsta sunt deja patru, sau așa se zice.

Diego nu le-a văzut pe celelalte; le-au îngropat înaintea ca vreun gazetăraș să ajungă să fie martor. În ciuda acestui fapt, a scris o notă în ziar despre Bestia care-și hăcuiește victimele. A fost foarte bine primit și, în drum spre Cerrillo, se gândea că aceasta avea să fie un bun prilej să câștige faimă în cercurile jurnalistice. Putea să povestească la persoana întâi ce face Bestia, dar acum că are dinaintea ochilor corpul dezmembrat și tăvălit prin noroi, își dă seama că niciodată nu va găsi cuvintele potrivite ca să descrie această oroare. Talentul lui nu ajunge atât de departe.

— Aici! Veniți aici!

O tânără strigă disperată dintr-un răzor.

— Capul! O să-l mănânce câinele!

Diego o ia la fugă. Printre picioarele câinelui costeliv, care șiroiește de apă ca o sperietoare, stă capul fetei. Potaia, chinuită de foame, smulge carnea din obraz.

Unul dintre băiețandri azvârle o piatră spre animal și-l nimereste în coaste. Câinele lasă să-i scape un geamăt de durere și fuge de avalanșa de pietre pe care copiii continuă să le azvârle.

— E Berta, fata lui Genaro.

Un bătrân uscățiv e cel care a rostit numele: Berta. Diego simte un junghi în inimă privind capul acela cu pleoapele deschise în mijlocul răzorului, cu urma mușcăturii de câine pe obraz și pletele negre și ondulate răzlețite în noroi. Pentru o clipă își amintește de una dintre fecioarele acelea de la biserică, cu privirea extaziată, pierdută în văzduh. Pe cerul acela întunecat care nu încetează să vomite apă. E oare posibil de imaginat suferința Bertei? Mahalagii s-au prins într-o conversație dezordonată care schițează viața fetei: avea 12 ani și cu vreo trei-patru ani în urmă venise cu tatăl ei, Genaro, să trăiască în unul dintre bordeiele astea. De mai bine de o lună nu se mai știa nimic de ea. Totuși, carnea e neatinsă: dacă ar fi murit de mai mult de o zi, animalele, ca potaia aia, ar fi sfâșiat-o, ar fi făcut-o festin. N-ar mai fi găsit decât niște oase.

— A fost Bestia, Bestia a ucis-o.

O tânguire care se repetă printre vecini, Diego nu vrea să creadă în povestea cu Bestia; în jurul acestui nume așa-zișii martori bălmăjesc tot felul de descrieri aiurite. Unii vorbesc despre un urs sau despre o șopârlă de proporții imposibile, alții cred că e vorba de ceva asemănător unui mistreț. Ce animal ucide numai din plăcere? Din ce știa el, toate victimele fuseseră dezmembrate într-o manieră violentă, dar niciuna nu avea semne de a fi servit drept hrană acestui soi de animal himeric

care viețuiește în mahalalele Madridului. Singurul lucru care se găsește în spatele numelui Bestiei este o senzație lipicioasă, lipsită de formă și neliniștitoare, asemenea acestor descrieri demențiale: frica.

Un vecin strigă în gura mare: a găsit piciorul care lipsea. De la corp ajung la cap, de la cap la picior... Pe undeva trebuie să fie celălalt braț, poate că o să apară. Copiii știrbi aleargă dintr-un loc în altul căutându-l, de parcă ar fi vorba de un joc.

Roțile unei căruțe trase de o măgăriță se afundă în noroi, iar căruțașul îi strigă lui Donoso că trebuie să care cadavrul până acolo. Nu se poate apropia mai mult. Se aude tânguirea a trei bocitoare care și-au dat întâlnire pe undeva aproape de cocioabe. O mamă se străduiește să-și bage copiii în bordei, dar atracția de a vedea un cadavru dezmembrat e mai mare decât oricare pedeapsă pe care o poate impune ea, iar plozii refuză să o asculte. Căutarea comorii continuă: unde e brațul care lipsește? Primul care îl descoperă le poate arde câte o castană în cap celorlalți.

Diego vede și ascultă totul, ca și cum s-ar găsi în miezul unui coșmar absurd: prezicerile rele ale babelor și lipsa de empatie a celor mici. Indiferența unora dintre bărbați, care ocolesc corpul fără măcar să-l privească, ocupați cu ale lor. Oare el e mai breaz? În drum spre Cerrillo se gândea doar la câți reali ar putea să scoată pe știrea asta. Chiar visa la un titlu: „Bestia ucide din nou“ pe prima pagină din *Ecoul Comerțului*, în timp ce toată lumea din Madrid s-ar întreba cine e Motanul Necuviincios, pseudonimul pe care-l folosește de fiecare dată când semnează vreun articol. Se simte ca imaginea în oglindă a câinelui famelic ce se hrănește cu moarte.

Ca și cum deja și-ar fi îndeplinit scopul de a oferi dramatism momentului, ploaia se oprește, cerul se luminează și lasă vederii priveliștea terifiantă cu bucățile de corp ale fetei.

Donoso cară torsul Bertei și, ajutat de căruțaș, îl lasă să cadă în cotigă.

Luciei i se pare că strada San Jerónimo e locul cu cei mai mulți preoți, călugărițe și monahi din lume. Din piața Puerta del Sol până în bulevardul Recoletos se înșiră mănăstirea Victoria, biserica Buen Suceso, mănăstirea călugărițelor de Pinto, bisericuța Italiană și mănăstirea Espíritu Santo. Există, de asemenea, clădiri de locuințe care aproape toate aparțin Bisericii și se spune că în multe dintre acestea locuiesc preoți. Opulența templelor nu ascunde mucegaiul orașului: canalizarea e proastă, iar pe pământ se formează râuri de zoaie ce poartă gunoi aruncat de vecini pe oriunde vezi cu ochii. Furtuna de vară i-a adunat pe toți în casele lor, iar strada a încetat să mai fie, pentru un timp, tradiționalul du-te-vino de sutane.

S-a adăpostit de ploaie sub marchiza unei prăvălii de vin îmbuteliat. Un șiroi de apă cade de sus ca o coadă de cal, iar Lucia își imaginează că stă ascunsă într-o peșteră sub o cascadă cristalină, refugiul perfect pentru o fată de 14 ani care sfidează pericolele și trăiește în comuniune cu natura. Își scutură pletele roșcate, de parcă tocmai ar fi ieșit din baie, iar la picioare i se formează o băltoacă.

E posibil ca în orice clipă un copil flămând să vină în căutarea ei, să o roage să-i vindece părinții bolnavi de holeră. Ea cunoaște toate remediile, poțiunile magice care se pot face din seva copacilor din pădure și din veninul păianjenilor.

Lucia se pierde în visările sale ca într-un labirint, dar întotdeauna realitatea sfârșește prin a doborî decorul pe care și-l imaginează; în cazul de față, e proprietarul prăvăliei de vinuri, care-o ațintește cu privirile lui lascive. Simte ca și cum acea privire apăsată i-ar fi mângâiat sânii; rochia ei din pânză aspră i s-a lipit de corp din pricina ploii și desenează o siluetă infantilă, tentantă pentru negustorul de vin. Dar Lucia nu se va ascunde: îi întoarce băcanului o privire disprețuitoare, ochii ei negri, conturați de buclele roșii ca focul, îl provoacă: „Îndrăznește. Vino după mine“. În goana ei prin oraș a învățat că ultimul lucru pe care trebuie să-l arate e frica. Madrilenii știu s-o detecteze și, ca niște hiene, se aruncă după pradă.

Negustorul de vinuri își mută primul privirea și ea respiră ușurată: să-ți ascunzi groaza a devenit un veritabil talent. Pe dinăuntru, Lucia fierbe de încordare ca o copilă ce e: pentru tot ce i-ar putea face bărbatul ăsta și pentru că ar trebui să plece de acolo, ceea ce nu dorește. Nu stă sub marchiza prăvăliei de vinuri din întâmplare. Din punctul acesta are o vedere privilegiată asupra primului etaj al casei de vizavi. A avut balconul deschis în timpul furtunii, iar apa a pătruns înăuntru. De mai multe zile e tot așa, nimeni nu are grijă de ce se întâmplă înăuntru. Un detaliu pe care poate alții nu l-au luat în seamă. Nu și Lucia.

Acum aproape o săptămână, a văzut pe stradă un bărbat care locuiește în apartamentul ăsta, un bătrân care trebuie să aibă peste 50 de ani. A fost atentă la mersul lui ezitant și a remarcat pielea lui ușor albăstruie; felul lui generos de a se purta, milostiv cu sărmanii, a făcut-o să tragă concluzia că era un om al bisericii, îmbrăcat în civil. Unul dintre cei mulți care trăiesc pe strada San Jerónimo. Mergea însoțit de un tânăr de brațul căruia se sprijinea, chiar dacă acesta nu avea un aspect mai acătării: oasele feței îi adumbreau trăsăturile până într-acolo încât îl făceau să pară un cadavru umblător. I-a urmărit până la clădirea pe care acum o supraveghează, convinsă că amândoi s-au îmbolnăvit de holeră. Balconul deschis larg în ciuda furtunii îi spune încă un lucru: în spatele perdelelor ude și murdare care fâlfâie în bătaia vântului, zac trupurile lor fără viață. Înăuntru o așteaptă multe obiecte de valoare de care nici omul bisericii, nici tânărul n-o să mai întrebe. Popii trăiesc în opulență, iar acum, că sunt morți, nimeni nu mai are nevoie de acele bogății mai mult decât ea: va putea să le vândă și să cumpere de mâncare și medicamente pentru mama sa. Cândida a căzut victimă holerei, iar Clara, sora ei mai mică, nu e în stare să priceapă, la cei 11 ani, că mama se stinge ca un asfințit și nimic nu poate s-o mai țină în viață încă puțin.

Vede trecând căruța funerară, o cutie așezată pe patru roți, trasă de doi cai struniți de bărbați în uniformă. Probabil c-a murit careva important, se gândește Lucia; dacă nu, ar purta cadavrul pe o targă. Nu mai bat clopotele a mort, după cum zice guvernul, dangățul funebru umple lumea de melancolie. Regula impusă e acum tăcerea, iar clopotele să nu mai bată pentru fiecare victimă. Prea